

Arkeologia

NYT!

Arkeologi

NU!

3/94

Kansikuva :

"Liedon Vanhalinna 800-luvulla sellaisena kuin sen voidaan ajatella silloin olleen puolustusvarustuksena mereltä tunkeutuvia vihollisia vastaan. Etualalla takarinne, missä on käyty kiivaimmat taistelut. Etualalla olevat rakennelmat ovat nykyinen portti ja härkätalli."
Ahti Paulaharju, Oulun linna, 1968.

Ester ja Mauno Vanhalinna lahjoittivat vuonna 1956 Vanhalinnan tilan muinaislinnoineen Turun Yliopistolle vuonna 1956, ehdolla, että tuotto käytettäisiin arkeologiseen ja muinaistieteelliseen tutkimukseen.

Arkeologia
NYTI
Arkeologi
NUI

Julkaisija

Turun maakuntamuseon ystävät r.y.,
Arkeologian jaosto

Vastaava toimittaja

Anneli Keränen, Västäräkinkatu 1 A 7,
20610 Turku 61, p. 921- 2445 895

Toimituskunta

Matti Eloranta, Heimo Kumlander,
Terttu Lempiäinen, Minna Sartes,
Leena Soini ja Aava-Leena Suominen

Tilaukset

Turun maakuntamuseon ystävät r.y.
PL 286, 20101 Turku
tai arkipäivinä klo 9.00-11.00
puh. 921-352 555

Tilaushinta

Yhdistyksen jäsenille veloituksetta,
muille vuosikerta 40 mk (kolme
numeroa postikuluineen)
Irtonumero 10 mk

ISSN 1236-4827

Turun yliopiston arkeologian oppituoli 25-vuotias

Turussa on annettu opetusta arkeologiassa lukuvuodesta 1957-58 alkaen, jolloin kivikauden tutkija Ville Luho saatiin yliopiston dosentiksi. Kaikki alkoi Ester ja Mauno Wanhallinnin lahjoituksesta 1956, jonka myötä Wanhallinnin tila ja linnavuori siirtyivät yliopiston omistukseen. Lahjoittajat toivoivat, että osa tilan tuotosta käytettäisiin arkeologian opetukseen ja tutkimukseen.

Ensimmäisenä tutkimuskohteena oli itse linnavuori, jolla silloinen maisteri Unto Salo kaivoi jo kesällä 1957. Kaivaukset jatkuivat, vaikkakaan eivät yhtäjaksoisesti, 1970-luvun puoliväliin ja Turun yliopiston ensimmäinen arkeologian väitöskirja oli Jukka Luodon *Liedon Wanhallinnin mäkiliina* vuodelta 1984.

Arkeologian laitos perustettiin jo 1959, mutta se toimi historian professorin alaisuudessa kymmenen vuotta, kunnes saatiin oma Suomalaisen ja vertailevan arkeologian professuuri syksyllä 1969. Virkaa hoiti vt:nä dos. Torsten Edgren. Siihen valittiin dos. Unto Salo, joka otti ohjat vuoden 1972 alusta. Professuurin kahden ensimmäisen vuosikymmenen aikana on luotu arkeologian arkisto, kokoelmat, kirjasto, konservointilaboratorio ja muita tutkimuksen ja opetuksen edellytyksiä ja tehty kenttätöitä laajalti Satakunnan ja Varsinais-Suomen alueella. Arkeologian oppineella on kaksi julkaisusarjaa, Karhunhammas ja Scripta Archaeologica, joita saa oppiaineen toimistosta.

Lounais-Suomen mannerrannikolta ja Kokemäenjoen vesistöalueelta kenttätutkimus on alkanut viime vuosina suuntautua suhteellisesti useammin Turunmaan saaristoon ja mantereella Turun lähialueisiin. Nämä ovat myös meneillään olevan monitieteisen projektin *Muuttuva miljö - muuttuva yhteisö* tutkimuskohteita.

Vuodesta 1969 lähtien on oppiaineessa laadittu puolisataa laudatur-, pro gradu- tai lisensiaattitutkielmaa ja kaksi väitöskirjaa.

Keskeiset tutkimusteemat ovat liittyneet

- * rautakauden asutus- ja organisoitumishistoriaan

- * kaupunkilaitoksen synty- ja varhaisvaiheisiin

- * varhaismetallikautisiin hautausmaaihin

- * rannikkoalueen kulttuuriekologiaan ja

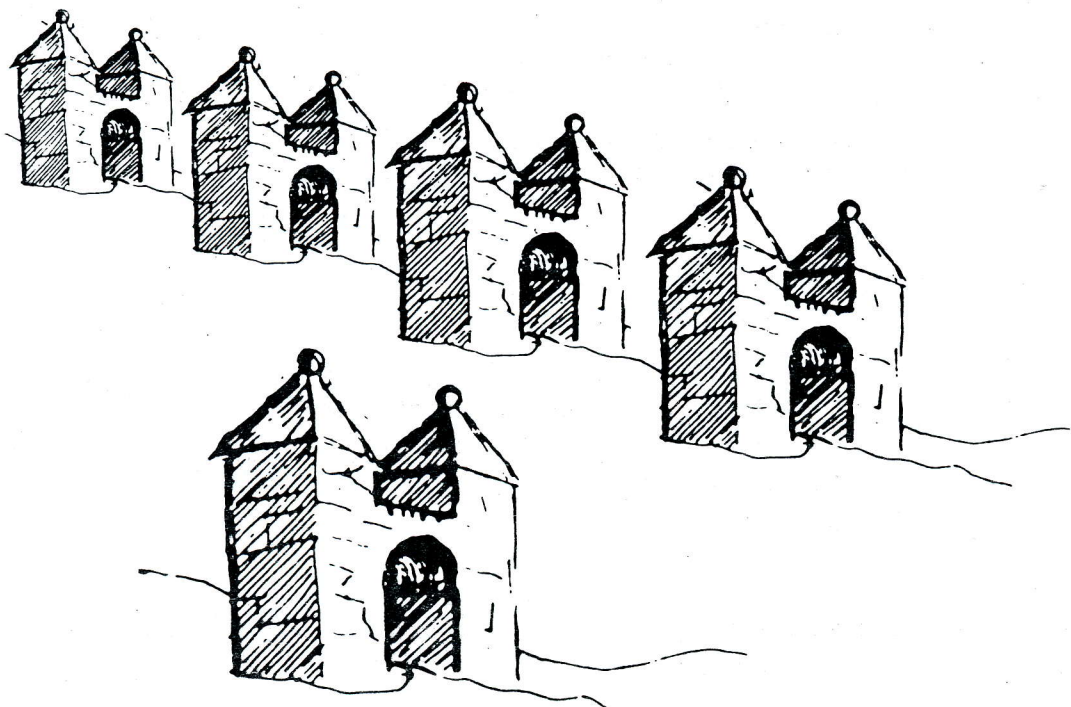
- * Turun linnan arkeologiaan.

Yhteistyökumppaneita ovat olleet mm. lounaissuomalaiset kunnat, jotka ovat rahoittaneet kaivauksia, Turun maakuntamuseo, Satakunnan museo sekä Turun yliopiston ja Åbo Akademin eri oppiaineet.

Arkeologia saa uuden professorin kohtsiiltään. Odotamme kiinnostuneina tulevaisuutta.

Sirkku Pihlman

joka väliaikaisesti hoitaa virkaa

HANNU POUTIAINEN

KERTO O

**ARKEOLOGISEN
KAIVAUKSEN
LUUANALYYSISTA**

ABOA VETUS
-MUSEOSSA

**KESKIVIKKONA
14. JOULUKUUTA 1994
KLO 18.00 ALKAEN**

SISÄÄNKÄYNTI RANTAKADUN
PUOLELTA
ITÄINEN RANTAKATU 4-6

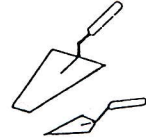
Henrik Asplund & Teija Tiitinen

MUINAISJÄÄNNÖSTEN HOITO VARSINAIS-SUOMESSA

Museovirasto jatkoi Varsinais-Suomessa muinaisjäännösten hoitoa jo viidettä kesää. Edellisvuosiin nähden resurssit lisääntyivät lähes kaksikertaisiksi. Alueelle saatiin toinen aluesuunnittelija ja työtä suorittavien työryhmien määrä lisääntyi kahdella. Alueellisesti toimintaa laajennettiin Turusta itään päin Halikon-Salon-Perniön seudulle ja länteen Laitilan-Uudenkaupungin alueelle. Yhteensä hoidettavia alueita on Varsinais-Suomessa nyt 58 kpl. Näistä valtaosa (n. 57%) ajoittuu rautakauteen. Hoitotyön painottuminen rautakauden muinaisjäännöksiin on myös ohjannut työtä kohti yleisempää kulttuurimaiseman hoitoa. Erääksi keskeiseksi tavoitteeksi on otettu perinnemaisemien kunnostus ja ylläpitäminen muinaisjäännösalueilla. Hoitotöitä tehtiin vuonna 1994 seuraavilla kohteilla:

Halikko, Hirvikallio, Rikala
Halikko, Hirvikallio, Rikalan linnavuori
Kaarina, Littoinen, Muikunvuori
Kaarina, Ravattula, Keetterinmäki
Kaarina, Hulkio, Ahtikivi
Kaarina, Kuusisto, Kappelinmäki
Kaarina, Ravattula, Mattila
Kaarina, Voivala, Kaukonen
Kaarina, Ylikylä, Nummela
Kaarina, Ylilemu, Sauhuvuori
Laitila, Pirttikylä, Hautvuori
Laitila, Pirttikylä, Kirkelinna
Laitila, Seppälä, Kopinketo
Laitila, Seppälä, Linnavuori
Laitila, Soukainen, Penkkavuori
Laitila, Soukainen, Savemäki
Laitila, Syttyä, Myllymäki
Laitila, Untamala, Myllymäki
Lieto, Kukkarkoski, Kukkarkoski 1
Lieto, Sauvala, Ristinpelto
Lieto, Vanhalinna
Lieto, Vanhalinna, Kotokallio
Lieto, Vintala, Merola
Paimio, Nakolinna
Paimio, Penimäki
Paimio, Rekottila, Linnavuori
Paimio, Spurila, Spurilanmäki
Perniö, Lemu, Lehmiä
Perniö, Lupaja

Perniö, Lupaja, Karpinmäki
Perniö, Lupaja, Tiikkinummi
Piikkiö, Aro, Alitalo
Piikkiö, Aro, Ylitalo
Piikkiö, Hadvala, Myrskylinna
Piikkiö, Huttala, Huttalanmäki
Piikkiö, Kalainen, Ylhäis
Piikkiö, Katari, Huttalan linnavuori
Piikkiö, Katari, Ylikatari
Piikkiö, Moisio, Moisio
Piikkiö, Runko, Koskenhaka
Piikkiö, Runko, Onnela
Salo, Hakastaro, Linnavuori
Salo, Isokylä, Ketohaka
Salo, Isokylä, Paltta
Salo, Kärkkä, Tampaltan kruunu
Turku, Halinen, Asuinpaikka 1
Turku, Halinen, Komonen
Turku, Halinen, Pähkinämäki
Turku, Halinen, Virnamäki
Turku, Kaerla, Mulli
Turku, Kaksikerta, Nunnavuori
Turku, Koroinen, Koroistenniemi
Turku, Kurala, Kylämäki
Turku, Käsämäki, Radanvierusta
Turku, Niuskala, Kotirinne
Turku, Niuskala, Riihivainio
Turku, Satava, Nikkilä
Uusikaupunki, Varhela, Korkeapyörtäne

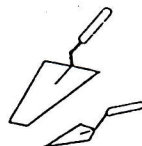
Henrik Asplund & Teija Tiitinen

KESÄN KAIVAUSKUULUMISIA LOUNAIS-SUOMESTA / OSA 1

Vuoden 1994 arkeologisista kaivauksista monet olivat jatkoa aikaisemmin aloitetuille tutkimushankkeille, ja sellaisina melko yllätyksettömiä. Muita tutkimuskohteita mielenkiintoisemmaksi nousikin tänä vuonna aloitettu rautakauden asuinpaikan kaivaus Raisiossa, joka tutkimuskohteena on uusi ja alustavilta tuloksiltaan ainutlaatuinen. Voi vain toivoa, että tutkimukset Raisiossa voivat jatkua laajamittaisina tulevina vuosina. Seuraavassa on katsaus tällä hetkellä tiedossa oleviin tutkimustuloksiin eri puolilta Lounais-Suomea:

Dragsfjärd (ent. Hiittinen), Kyrksundet

Museoviraston arkeologian osasto jatkoi tutkimuksia Kyrksundetin myöhäisrautakautisella ja keskiaikaisella kauppapaikalla. Tämänvuotisetkin havainnot tukevat oletusta siitä, että Kyrksundet on toiminut viikinkiaikaisena (n. 800-1050 jKr) kauppapaikkana, todennäköisesti vailla pysyvää asutusta. Toiminta Kyrksundetissa on jatkunut läpi keskiajan, ainakin paikalla sijainneeseen hautausmaahan ja kappeliin liittyen. Kaivauksissa paljastui heikkojen kulttuurikerrosten lisäksi yksinkertainen kivetty tulisija, sekä kappelialueelta muutamia hautoja. Kyrksundetin löydöstöstä mainittakoon korut ja niiden katkelmat, mm. yksi suomalainen pyöreä kupurasolki, miekan säilän katkelma, keihäänkärki, useat vaakojen punnukset sekä kymmenkunta keskiaikaista panssarinuolenkärkeä.

Kaarina, Kuusisto, Kuusiston linna

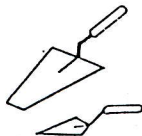
Museoviraston rakennushistorian osasto jatkoi tutkimuksia Kuusiston linnassa. Kesän 1994 tutkimukset keskittyivät nk. itäsiiven kellariin. Tavoitteena oli todistaa perinteisesti esitetty oletus siitä, että kyseisen tilan yläpuolella on ollut Kuusiston linnan kirkko. Tutkimuksissa tuli esiin hyvin säilynyt tiililattia, mutta löytöaineisto oli erittäin niukkaa. Oletusta rakennusosan käyttötarkoituksesta ei näinollen saatu varmennettua. Kuusiston linnassa jatkettiin myös muurien tutkimusta sekä niiden kunnostusta. Alueen tutkimuksia tullaan jatkamaan ensi kesänä.

Laitila

Turun maakuntamuseo suoritti opetusministeriön rahoituksella osayleiskaava-alueelle painottuneen inventoinnin Laitilassa. Työtä tehtiin lähinnä rautakautisella asutusalueella muinaisen Valko- ja Hankeranjärven ympäristössä Seppälän, Kouman, Palttilan ja Untamalan kylien alueilla sekä aiemmin puutteellisesti inventoitujen Vidilän ja Koukkelan kylien alueilla. Kylien keskusalueilta löytyi intensiivisessä inventoinnissa aiemmin tuntemattomia rautakautisia muinaisjännöksiä, joista osa oli erittäin hyvin säilyneitä. Nykyisiltä metsäalueilta taas löydettiin 25 hautaröykkiötä, jotka muotonsa ja sijaintipaikkansa perusteella ajoittuvat pronssikaudelle.

Laitila, Kodjala, Vidilän Vainionmäki

Museoviraston arkeologian osasto saattoi kesällä loppuun Vidilän Vainionmäen merovingiaikaisen (n. 550-800 jKr) polttokalmiston tutkimukset, jotka aloitettiin vuonna 1986. Löydöstö oli edellisten vuosien tapaan rikas, sisältäen mm. neljään asehautaukseen kuuluneita esineitä - miekkoja, kilvenkupuroita, keihäänkärkiä ja veitsiä, sekä yhdessä tapauksessa kuolaimet. Naisten esineet ovat kalmistossa esiintyneet siroteltuina sinne tänne, eivätkä ryhminä kuten miesten esineet. Nyt löytyi mm. tasavarsisolkia ja ns. krapusolkia, helmiä sekä kaularenkaan katkelma. Museoviraston Laitila-projektin työryhmän tarkoituksena on vuoden 1995 syksyn ja kesän aikana saattaa valmiiksi lähes kymmenen vuoden kuluessa kerätyn aineiston tieteellinen tutkimus.

Lieto, Vanhalinna, Aittamäki

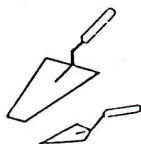
Turun yliopiston arkeologian oppiaine ja Vanhalinnan museo jatkoivat Liedon kunnan kanssa Aittamäen rautakautisen kalmiston kaivauksia sekä koekaivauksia Aittamäen rinteessä. Tutkimustulokset vahvistavat, että paikalle on haudattu ainakin kahdessa vaiheessa; ensin vanhemmalla roomalaisajalla (n. 50-200 jKr) ja myöhemmin viikinkiajalla (n. 800-1050 jKr). Selvin jälki vanhemman vaiheen hautauksesta oli kalmistokerrostuman pohjaosista löytynyt puiseen hautauurnaan kuulunut hartsitiiviste. Viikinkiajan kalmistokerrostumasta löytyi mm. korujen katkelmia ja yksi miekan säilä. Yhdessä kohdassa paljastui kalmistokiveyksen alta mahdolliseen ruumishautaukseen viittaava värjäytymä.

Raisio, Ihala, Mullineduspelto

Turun yliopiston arkeologian oppiaine suoritti yhdessä Raision kaupungin kanssa tutkimuskaivauksen Ihalan rautakautisella asuinalueella, missä aikaisemmin on tutkittu viikinkiajan kalmistoja. Nyt tutkimuskohteena oli entisellä peltoalueella sijainnut rautakautinen asuinpaikka. Tutkimuksissa paljastui poikkeuksellisen hyvin säilyneitä jälkiä ja jäännöksiä puurakennuksista, jotka löytöaineiston perusteella ajoittuvat myöhäiseen rautakauteen. Puurakennusten seinälinjoja oli todennäköisesti säilynyt siksi, että paikalla myöhemmin sijainneen rakennuksen kivijalan jäännös oli estänyt syvälle ulottuvan kynnön. Löytöinä otettiin talteen mm. kangaspuiden painojen paloja, saviastianpaloja, varttinänpyörä ja keritsimet. Ristikkokoristeiset saviastianpalat edustavat tyyppiä, jota yleensä pidetään 1000- ja 1100-luvulle ajoittuvana. Tutkimuksia Mullineduspellon asuinpaikalla pyritään lähivuosina jatkamaan.

Suomusjärvi

Turun maakuntamuseo järjesti opetusministeriön rahoituksella Suomusjärven kunnassa arkeologisten kohteiden inventoinnin. Alueen aikaisempi inventointi on suoritettu vuonna 1945. Uusintainventoinnissa tarkastettiin ennestään tunnettuja kivilautisia asuinpaikkoja ja yksittäisten esineiden löytöpaikkoja. Rekisteröityjä asuinpaikkoja on nyt nelisenkymmentä, ajoittuen suurimmaksi osaksi Suomusjärven kulttuurin aikaan (n. 7300-4200 eKr), mutta joukossa on myös vasarakirveskulttuurin aikaan (n. 2500-2000 eKr) kuuluvia löytöpaikkoja.

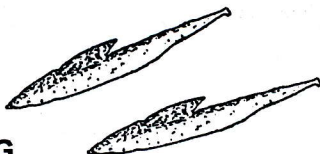
Turku (ent. Maaria), Jäkärlä

Turun yliopiston arkeologian oppiaine jatkoi Jäkärlän laajan kivikautisen asuinpaikka-alueen koetutkimuksia, jotka arkeologian yhdistys Vare r.y:n toimesta aloitettiin 1980-luvun puolivälissä. Tarkoituksena on ollut selvittää sitä, millä alueilla on vielä säilyneitä kulttuurikerroksia, kuinka laajoja ne ovat, sekä selvittää eri ikäisten asutusvaiheiden välisiä suhteita. Viime kesänä otettiin tavoitteeksi saattaa päätökseen rinteen poikki kaivetun koeojan tutkimukset sekä laajentaa koeojaa paikasta, josta aiemmin on löytynyt runsaasti nuorakeramiikkaa. Alueelta odotettiin löytyvän vasarakirveskulttuurin aikaan (n. 2500-2000 eKr) ajoittuvia rakenteita. Koeojan tutkimukset saatiin päätökseen ja asuinpaikan alin löytökorkeus todennettua, mutta yhtä epävarmaa tulisi jaa lukuunottamatta rakenteita ei löytynyt. Löytöaineisto käsitti Jäkärlän keramiikkaa, nuorakeramiikkaa, iskoksia sekä hiottujen kiviesineiden pintapaloja.

Västanfjärd, Tappo

Museoviraston arkeologian osaston koekaivausryhmä suoritti koetutkimuksen Tappon varhaismetallikautisella asuinpaikalla, jonka todennäköisimpänä ajoituksena pidetään esiroomalaista aikaa (n. 500 eKr - 50 jKr). Tutkimukseen osallistui kahden päivän ajan myös Kemiönseudun kansalaisopiston harrastaja-arkeologikurssi. Tavoitteena oli selvittää hiekkakuopan reunassa aikaisemmin todetun asuinpaikkakerrostuman laajuus. Koeruutuja kaivamalla voitiin selvittää, että asutusjälkiä esiintyi aikaisemmin todettuja esiintymiä laajemmalla alueella, mutta jäljet olivat vähäisempiä. Todennäköisesti olennainen osa asuinpaikasta on tuhoutunut hiekkaa otettaessa. Löytöaineisto koostui pääosin pienistä saviastianpalasista, jotka eivät tuone lisävalaistusta Tappon asuinpaikan ajoitukseen.

Hans Myhrman

MESOLITISK SKÄRGARDSBOSÄTTNING I SYDVÄSTRA FINLAND

I samband med arkeologikurser i Dragsfjärd och Kimito, ledda av Henrik Asplund, påträffades ganska många nya stenåldersboplatser, varav flera mesolitiska. De två äldsta, i Nordanå resp. Sandbrinkarna, har en strandlinje på något över 50 meter över havet (möh). Strandlinjen 51 möh har enligt korrigerad C-14 datering en ålder av 8400 B.P. Boplatserna låg på små öar, mindre än en kvadratkilometer, ytterst i havsbandet. Ancylossjöns strandlinjer ligger på nivåer mellan 45 möh och 80 möh. När förf. inledde sökandet efter äldre skärgårdsbosättning, måste arbetet göras i området Salo-Tenala, eftersom det bara finns berg över 55 m nivå på Kimitoön. Förbluffande många boplatser påträffades på 50 m nivå i de två områden som undersöktes, men inte en enda säker boplatser på högre nivåer. Några avslag påträffades på 100 m nivå i Kisko, men det kan vara ett kvartsbrott. Tydligt har hela skärgården befolkats inom en tidrymd av mindre än hundra år, c. 6400 fKr. Sannolikt var det en ny uppfinning, skinnbåten, som gav möjlighet till expansionen.

När Päivi Kankkunen gjorde en utgrävning i Nordanå, våren 1991, påträffades helt oväntat flinta, både avslag och färdiga föremål, förutom en nodul. Detta visar att det är fråga om relativt nyanlända immigranter. På boplatserna Skoila i Bjärnå har flinta också påträffats på samma nivå. Flinta av mesolitiskt ursprung har bara påträffats i Ristola (Lahtis), Nissbacka (Vanda) och Neitilä (Kemijärvi). På de sistnämnda fanns bara enstaka avslag. Ristola är ett specialfall, c. tusen år äldre än Nordanå. Flinta på övriga mesolitiska boplatser är från senare tid, vanligen från snörkeramiska boplatser som legat på samma plats. Troligen har flintan, och därmed också folket, kommit från öster. Flinta förekommer i ett bälte från Vita havets och Onegasjöns östkust, ner till Valdaibergen.

Kanske härstammade immigranterna ursprungligen från paleolitiska säljägare på Vita havets östkust. Skinnbåtar i kombination med folkets gamla teknologi för säljakt, kan ha öppnat Ancylussjöns rika skärgård för snabb bosättning, utan konkurrens av andra grupper. Sälstammen var säkert mycket stor. Eftersom sälarna saknade naturliga fiender i Ancylussjön, var de enda begränsande faktorerna för sälpopulationen tillgången på fisk, samt kutdödigheten på skären, orsakad av att kutar spolades ut av vågorna. Klimatet var varmare än nu, så troligen fanns is bara längst upp i norr på vintrarna. Därför måste sälarna föda på land. Några av de medar från boreal tid som påträffats, är kanske delar av skinnbåtar. Det är svårt att tro, att man behövde slädar i ett klimat som i nutidens Danmark.

Avståndet mellan Vita havet och Ancylussjön via Onegasjön var kort, eftersom Ladoga var en vik av Ancylussjön. Ett dylikt ursprung är mera sannolikt än invandring från Estland eller Sverige. Det finns inga spår av havsfångst på den estniska Kundakulturens kustboplatser. Vägen över till Sverige var kanske för lång över öppet hav. Sandbrinkarna i Dragsfjärd var den yttersta ön. Åland bestod av två små holmar, Getabergen och Orrdalsklint. Det bör emellertid nämnas att Gotland befolkades vid denna tid. Vinddrivna jägare har säkert ofrivilligt korsat Ancylussjön.

Den förkeramiska stenåldern i Finland brukar kallas Suomensjörvikultur. Det är klart att detta är en alltför grov förenkling. Förhållandena i Lappland och Nyland skilde sig säkert avsevärt från varandra. Man kan nu särskilja minst fyra olika mesolitiska grupper. Skärgårdskulturen (som använde flinta), fastlandets Suomensjörvikultur (utan flinta), en östlig grupp i Karelen och en nordlig grupp i Lappland med anknytning till Komsakulturen i Norge. Avsaknaden av organiskt material samt keramik gör emellertid gruppindelningarna svåra.

Saimaannorppa Saimenwikaren
(*Pusa hispida saimensis*)

Anneli Keränen

HARRASTAJAN ILMOITUS - JA MITÄ SIITÄ SEURASI

Melkein kuka tahansa voi nähdä pronssikauden hautaröykkiöitä maanteiden varsilla poistumatta autosta tai pyörän selästä, mutta kuinka käy kilometrien päässä metsän kätköissä sammaleiden ja heinien alle kätkeytyneiden matalien röykkiöiden, jotka myös saattavat olla hautaröykkiöitä. Onko niitä ja näkeekö niitä kukaan!

Kauan samalla paikkakunnalla elänyt metsänomistaja ja/tai luonnonystävä on kulkenut metsissä marjojen ja sienten haussa tai kuunnellut kannon nokassa lintujen laulua. Pitänyt lepotaukoa puunkaato puuhissa ja samalla tutkaillut ympäröivän maaston muotoja. Ehkä jopa kompastunut kummallisiin mataliin kivikasoihin.

Arkeologian harrastajaksi voidaan hyvällä syyllä sanoa ihmistä, joka osoittaa aktiivisuuttaan ilmoittamalla tällaisista havainnoistaan asiantuntijoille. Yhdessä arkeologin kanssa havainnoitsija voi varmistaa kohteen sijainnin ja samalla tulee tarkistettua voiko kyseinen kohde olla esihistoriallista alkuperää.

Kesällä 1994 sai Sirkku Pihlman ilmoituksen alueesta, jolla tuntui olevan useita matalia kiviröykkiöitä. Hän teki tarkastusmatkan, jonka tuloksena saatiin kirjattua kokonaan uusi röykkiöalue.

Jouko Pukkila VARE:sta otti yhteyttä arkeologian harrastajiin, ja niin järjestyi arkeologian opiskelijoille kimppekyyti maastoon inventoimaan uutta hautaröykkiöaluetta. Pari tuntia illalla Tapani Tuovisen luentoa pronssikauden röykkiöiden tunnistamisesta maastossa antoi valaisevaa tietoa sekä harrastajille että opiskelijoille.

Ja "eikun inventoimaan".

Juha-Matti Vuorisen toimiessa turvallisena tukena työskenneltiin maastossa kahtena päivänä. Kiintopiste oli inventoijan kannalta mitä ihanteellisimmassa paikassa; tutkimuskohteen "oletetussa keskipisteessä". Inventoijat jakautuivat kolmeen ryhmään. Jokainen ryhmä teki oman kartan röykkiöalueesta. Juha-Matti Vuorisen miellyttäväksi tehtäväksi jäi yhdistää nämä kolme karttaa. Yön aikana kartat oli yhdistetty ja kas, ne sopivat hienosti yhteen.

Aamulla jatkettiin uuden opiskelijaryhmän kanssa ja tehtiin edellisenä päivänä karttaan merkityistä hautaröykkiöistä inventointiraportit. Mitattiin leveyksiä ja korkeuksia, mietittiin ilmansuuntia, tutkittiin kasvillisuutta ja pohdittiin miten kerrotaan röykkiön kiven koko yksiselitteisesti. Uurastuksen tuloksena saatiin inventoitua 49 hautaröykkiötä.

Kaksi päivää metsässä esihistoriallisen elementin lumoissa oli antoisa kokemus. Arkeologian harrastajat, arkeologian opiskelijat ja arkeologit yhdessä tutkimassa harrastajan huomioimaa kohdetta. Mikä sen hienompi yhdistelmä. Tällaista pitäisi saada aikaan paljon enemmän.

MEILLE JA HEILLE

YHTEISTÄ

SURUT JA IILOT

